

Jiří Kratochvíl

ALFA
CENTAURI

Druhé město

Jiří Kratochvíl
ALFA CENTAURI

Jiří Kratochvíl
ALFA
CENTAURI

(romaneto)

Druhé město

© Jiří Kratochvíl, 2013
Illustrations © Jan Pražan, 2013
© Druhé město – Martin Reiner, 2013

ISBN 978-80-7227-337-9

*Připisuji památce pana Grüna,
z jehož dávného vyprávění o „polském románu“
jsem převzal základní ideu svého romaneta.*

Asi bych se měl hned na začátku takového vyprávění představit. Ale možná bych to ještě na chvíli odložil, protože je tady ještě něco, co si zaslouží vaši pozornost, a tím bych začal raději. Víím, že jsou na světě velkolepější parky, s kterými se tento vůbec nemůže poměřit, ale troufám si tvrdit, že je z těch maličkých, co budou jednou povýšeni, a z těch upozaděných, co budou jednou upřednostněni. Ale teď namítnete, že takhle se snad o parcích nemluví, přece ne jako o živých bytostech. Možná opravdu ne, a omlouvám se, jenomže tohle je park, v němž se právě počíná příběh, co vám budu vyprávět, a to mu dodává, aspoň v mých očích, na velikosti.

Takže ten park se jmenuje Schreberovy zahrádky. Ale v časech, kdy týhle zemi vládli komunisti, byl pojmenovaný po hrdinovi komunistického protinacistického odboje, o němž se tenkrát učilo ve škole. Ale hned po pádu komunistického režimu se ukázalo, že ten hrdina byl ve skutečnosti prominentní vězeň, co udal své soudruhy, a že si ho gestapáci nakonec popravili, protože jim viděl moc do karet. A tak se místní zastupitelstvo rozhodlo poté, co komunisti šli od válu, že park se zase vrátí k původnímu názvu. A proto tenkrát, před sedmnácti lety, přijel sem do parku traktor a sochu komunistického hrdiny omotali řetězy a traktor se rozjel a strhl ho z podstavce. A zůstal tam po něm jen sokl. Ale taky ten si nakonec

vyrýpl nějaký chlapík, co si tu sochu za hubičku koupil a hned příští den někam odvezl. A tak se park zase jmenuje poctivě po svém dávném zakladateli Schreberovi.

Možná taky nevíte, že Schreberovy zahrádky byly původně hřbitov. Ale to je už opravdu hodně dávno. Tenkrát prý bylo přímo v centru Brna víc hřbitovů, které se však postupně odhřbitovávaly, proměňovaly na parky a zahrádky, a nebožtíci se většinou převáželi na brněnskou periferii, kde jim postavili skutečně veliký Ústřední hřbitov, plný zeleně, kaštanů, dubů, javorů, platanů a samozřejmě smutečních vrb a cypřišů a tisíců a všelijakých jehličnanů, a zabydleli to tam veverkami, těmi rezavými hřbitovními klauny, jejichž čiperné panáčkování mezi hroby má odhánět ty nejchmurnější myšlenky.

Na ten dávný hřbitov v Schreberových zahrádkách si prý ale dobře pamatuje ta krásná lipová alej, běžící středem parku, původně hřbitovní alej, o níž se tvrdí, že tady byla vysázena pro nebožtíky, a to v naději, že je obtočí svými kořeny a přidrží tak hezky pod zemí, aby se už nemohli vracet a neobtěžovali. Tak se prý v Černých Polích pozůstali báli svých umrlců. Jenže smůla je v tom, že část nebožtíků tady tím pádem dodnes zůstala, už je totiž nemohli odvézt na centrální hřbitov, když jsou zasukovaní v těch kořenech, z nichž se už nedají vyprostit.

To, co vám nyní chci vyprávět, se začalo v Schreberových zahrádkách právě před čtyřmi lety. Byla zrovna taková studená březnová noc, jakou jsem si teď zvolil ke svému vyprávění, a měl jsem právě po svých třináctých narozeninách (jak mám teď po svých sedmnáctých), když se to stalo. Totiž hned příští den

po oslavách těch narozenin. Řečeno vznešeně, odehrála se tu koincidence dvou zdánlivě nesouvisejících věcí: mých narozenin a toho podivného setkání. Takže za časného březnového jitra před těmi čtyřmi lety, vlastně ještě před východem slunka, stál můj otčím v ateliéru u svých štaflí, hrubě nespokojen se svým obrazem. Nevěděl si s ním rady, a tak prý zhasl a šel k oknu a zatvrdl tam tak dlouho, až začalo svítat a až se park pod našimi okny vynořil ve své pořád ještě zimní parádě. A pak už jeho zrak sklouzl z ojínných větví dolů a uviděl na lavičce při kraji parku ležet bezdomovce. Totiž považoval ho za bezdomovce. Spěšně se oblékl a běžel tam.

Možná taky víte, co to je *bar micva*. Ale pro jistotu vám to tady zopakuju. Je to hebrejsky a označuje se tak židovský mladík, který dosáhl třinácti let a je už tak podřízen všem příkazům *micvy*. Tak mi to aspoň otčím vysvětlil a taky mi řekl, že *micva* je základní boží příkaz závazný pro židy. Ale abych vás hned na začátku neuvedl v omyl, můj otčím není ze židovské rodiny a u mě to, což hned vysvětlím, nepředpokládal. Přesto považoval třináct let za důležitý životní mezník. Souvisí to s tím, že to, čemu říká židovská kultura, je mu sympatické a vidí v židovských životních meznících něco, co je mu blízké.

Dosud vždycky jsme všechny rodinné narozeniny slavili doma slavnostní večeří, ale teď mě čekalo překvapení. Mé třinácté narozeniny jsme jeli slavit až kamsi na druhý konec města. A jeli jsme tramvají, protože otčím nemá auto. Kdosi mu vysvětlil, že po čtyřicítce je už na auto pozdě. Řidič si prý už v tomhle věku nedokáže zautomatizovat své reakce, což je ve složitějších situacích, kdy často záleží i na zlomku

vteřiny, naprosto nezbytné. Takhle zahynul jeden brněnský hudebník, s nímž se otčím přátelil a jehož smrt těžce nesl. A když předtím dlouho žil v emigraci, tak v těch auty znehybnělých pařížských ulicích získal autofobii, jak tomu dnes říká. A tak jsme nemohli jet ani taxíkem. Však to, že jsme jeli tramvají, mělo taky ještě, jak brzy pochopíte, svůj další a hlubší smysl. Takže jsme jeli z Černých Polí do Králova Pole, kde ve znamenité restauraci Na Dobrém bydle měl k té hodině rezervovaný stolec a objednanou slavnostní večeři.

Ještě spěchám dodat: k ránu té noci po mých tři-náctých narozeninách uhodily zvlášť tuhé březnové mrazy, které když chtějí, tak ještě dokážou člověku pořádně zatopit. A tak otčím vyběhl v očekávání toho nejhoršího. Ten člověk na lavičce byl sice přikrytý velkým ovčím kožichem, ale to bylo v těch třesnutých mrazech jenom, jako když do vody plivne. Ale když se k němu přiblížil, už jasně viděl, že od úst mu chválabohu jde obláček páry. Zatřepal s ním. Houmlesák pomalu zvedl hlavu a zmateně se na otčíma podíval. Pojdte prosím se mnou, požádal ho otčím. Houmlesák mlčky vstal a hned to vypadalo, že upadne. Otčím přiskočil a chtěl ho podepřít, ale houmlesáčisko prudce zavrtělo hlavou. Vzal si pak pod paži tu velkou ovčí kožešinu a druhou rukou sebral z lavičky nacpaný měch, který mu tam sloužil jako polštář. Měl na sobě huňatý svetr, džíny a na hlavě kulicha. Ale do těchhle mrazů to byla nedostatečná výzbroj. Když vstoupili na chodník, zas pomalu zvedl hlavu, podíval se na náš dům a kývl. Pozor, schod, varoval ho otčím a přidržel mu dveře. A když už stáli na chodbě, pokusil se s ním promluvit. Vysvětlil mu, že se u nás

ohřeje a potom se uvidí. Děkuju, kývl zas ten člověk, to jste hodnej, to fakt bodne. Sotva jsem to uslyšel, řekl mi pak otčím, sotva jsem uslyšel, že „to fakt bodne“, měl jsem radost, že je to našinec. Brno je teď plné i cizích houmlesáků přicházejících třeba i z nejvzdálenějších zemí. Ale abyste to teď špatně nepochopili: otčím by ho samozřejmě vzal pod střechu, i kdyby to byl Albánc, Turek nebo třeba Malajec. To u něho nehrálo roli, když šlo o lidský život. Ani s dorozuměním by nikdy nebyly větší potíže, protože otčím je formát, perfektně vládne celým houfem jazyků a v každém, jímž třeba nevládne, se aspoň dokáže dosti rychle zorientovat. Na jazyky je zázračně vybavenej a za dvacet let emigrace si zvykl na to, že svět holt není zabydlenej jenom našinci, nemluvě už o tom, že se tam živil jako tlumočník. Ale nebudem to dál rozebírat, prostě byl z mnoha důvodů rád, že ten houmlesák, kterého se chystal vzít k nám pod střechu, je přece jenom našinec. Ale to se právě mýlil. Nebyl to našinec, ale pekla zplozenec. To jsem ovšem trochu, no vlastně hodně, přestřelil a při nejbližší příležitosti se za to musím „houmlesákovi“ omluvit. Měl bych totiž raději říct „nebe zplozenec“, ale to je ta bída, že to jaksi nejde, jazykový úzus to nepřipustí, anebo jste snad slyšeli o „nebe zplozencích“?

Tady, ve vyhlášené královopolské restauraci Na Dobrém bydle, měl otčím objednanou hodně slavnostní večeři: jehněčí pečení s kokosovou omáčkou. A kdyby tady byla otčímova žena, určitě by požádala vrchního o recept. Ano, správně se teď ptáte, jaktože na té slavnostní večeři nebyla jeho žena, kterou jsem až do tohoto večera, až do této večere, měl za svou mámu, stejně tak jako otčíma za svého otce?

Hodně divný, že? Tenkrát mě napřed napadlo, že má máti, která se hned po té večeři proměnila v mou macešku, se nezúčastnila z toho důvodu, že ta večeře snad měla být nějaká taková záležitost, při níž mě otčím poučí o těch chlupských věcech, které už přísluší mému věku. Prostě taková ta trapná přízračnost, která se možná povinně odehrává mezi otci a syny. Ale během večeře mi to samozřejmě došlo: maceška se jí odmítla zúčastnit, protože nesouhlasila s otčímovým rozhodnutím, chtěla všechno nechat, jak to dosud bylo. Existuje dokonce nějaký předpis, že takzvaní biologičtí rodiče se musí provždy vzdát veškerých nároků na dítě, co dali k adopci. Po adopci by se měla nad nimi zavřít voda. Jenže tohle není můj případ. Já nejsem osvojenec, nýbrž pohozenec, a chcete-li, podstrčenec. A to je taky důvod, proč otčím rozhodl všechno mi povědět, přestože s tím jeho žena původně nesouhlasila. Ale jak mi rovněž řekl, dobře věděl, že taky ona to nakonec přijme, bude mi stejně ráda maceškou, jak mně dosud byla mámou. Takže vůbec nešlo jen o oslavu narozenin. Po večeři nám servírka přinesla modrého portugala. Otčím dosud přísně hlídal, abych se netkl alkoholu, a teď hle, pozvedl skleničku k přípitku se mnou. A když servírka odnášela prázdné talíře, teprve jsem si pořádně uvědomil, že jsme pojedli beránka. Jestli se moc nemýlím, tak Starý zákon je plný pojídačů beránků. Aniž to můj otčím tušil, předznamenal tou volbou jehněčí pečeně cosi z mého budoucího osudu.

Otčím bez váhání rozhodl, že bezdomovce na pár dní ubytuje. Zatím povolí mrazy, a ten náš host tak dostane šanci pozastavit se a pouvažovat, co dál. Ale promiň, řekla maceška, vždyť ty vůbec nevíš, kdo to

je. Takhle nějak to řekla, tak si to aspoň ve vzpomínkách představuju. A otčím musel přiznat, že i v té nejblacinější ubytovně, i když jde třeba jenom o jedinou noc, chtějí po nocležnících nějaký průkaz, něco, čím by se vykárali, zatímco on dal přivandrovalci k dispozici celý přízemní byt, aniž se ho třeba jen zeptal na jméno. Ale to dělala samozřejmě ta zvláštní situace, v níž se to setkání s houmlesákem odehrálo. A tak slíbil, že to hned napraví. Ale tady musím něco dodat na vysvětlenou. Ten rodinný domek při Schreberových zahrádkách, ta jednopatrová vilka s mansardou patřila původně otčímovu otci, stejně jako mu patřily dva činžáky v centru Brna a jedna z největších brněnských fabrik na výrobu elektromotorů a generátorů. Poté co se komunisti zmocnili vlády, tak otčímova otce zavřeli a všechn jeho majetek sebrali. Ale teď, když šli od válu, tak se ten majetek otčímovi postupně vrátil. Komunistický papaláš, co až do pádu komunistického režimu vlastnil tuhle vilu, měl na svém kontě nějaký hodně velký komunistický prasečiny, a tak se obával, že teď po převratu skončí na lucerně. A proto utekl s nějakým nakradeným majetkem, ve špercích nebo v čem, to víte, že ne s prázdnýma rukama, utekl do Švýcar a vilku nechal v hovadném stavu. Byl přece hovado, a tak vlastně ani nemohl jinak. Ale už za pár měsíců se zas vrátil, protože se mu tam doneslo, že komunisti se tady nevěšejí na lucerny, ale naopak, jedná se s nimi v rukavičkách, protože tohle byla sametová revoluce čili sameták anebo taky plyšák. A sotva se hovado vrátilo, zkusilo získat zas zpátky naši vilu, ale na tu už nedosáhlo, ta už náhodou byla pevně v otčímových rukách. První poschodí a mansardu pod lomenou

střechou, kde má otčím ateliér, jsme si zabydleli, avšak přízemí dosud sloužilo jen jako apartmá pro případné hosty. Byl tu byt se vším příslušenstvím, i když zatím pořád ještě v takovém spíš provizorním stavu. Otčím sem houmlesákovi přinesl povlečení, peřinu a polštář a vajíčka na slanine a hrnek horkého čaje. A taky ručník a ukázal mu koupelničku s plynovým bojlerem.

Položil skleničku na stůl a vyčkal, až ji položím taky, a potom řekl: Víš, Jonáši, už dávno se cítím povinován ti to povědět. Je to fakt sranda, ale takhle to řekl: cítím se povinován. Ale abychom si zas rozuměli, takhle otčím normálně nemluví. Myslím, že byl z té situace stejně nespůj jako já, a tak už spěchal propíchnout ten balon napětí, co se mezi námi vznášel. Jsou věci, pokračoval, co má člověk vědět, a není na světě nikoho, kdo by mu to směl upřít. V určitém věku se má člověk dozvědět co nejvíc o svém původu. A zrovna přišel čas, abych ti pověděl, jak zvláště jsme k tobě přišli. Otčím měl samozřejmě pravdu, měl jsem právo to vědět a nebylo na světě nikoho, kdo by měl právo mi to právo upřít. I když to bylo hodně legrační právo, protože jsem se tak pouze dozvěděl, že se nemůžu nic dozvědět. A až se za chvíli taky dozvíte, jak zvláště, jak fakt podivně ke mně přišel, vůbec se nepodivíte, že jsem pak dlouho nevěděl, kdo vlastně jsem. Ten večer mě dokonce napadlo, že jsem si tady dosud žil inkognito i sám před sebou, jestli mi rozumíte, vždyť po té narozeninové večeři, po tom jehněčím na kokosové omáčce, už ani moje tělo nebylo mým tělem, totiž tak, jak jsem ho dosud znával. Byl jsem najednou někdo jinej. Mé já se vším svým příslušenstvím už nebylo tím mým já,

jak jsem s ním dosud večer pokojně usínal a ráno pokojně vstával. Přestože mi otčím zdůraznil, že to, co mi teď řekl, nic nemění na skutečnosti, že zůstávám dál jejich synem, cítil jsem tu děsivou tíži pravdy, kterou mi byl sám čert dlužen. Můj otčím mě, aniž mu to v té chvíli došlo, vrhl do temnoty, z níž jsem neměl možnost se hned tak probrat. Což už je osud pohozenců, anebo chcete-li podstrčenců. Ale teď na okamžik předběhnu událostem, abych přece jenom prozradil, že to vlastně bylo úplně jinak, naprosto jinak. Nebyl jsem jen tak ledajaký podstrčenec. Ale o tom můj otčím nevěděl, nemohl vědět. A já o tom vím až od svých patnácti. A vy si na to, nezlobte se, ještě nějaký čas počkáte.

A tak dotlačen k tomu mou maceškou, vypravil se otčím za bezdomovcem, aby si s ním promluvil. A ten se už mezitím do sytosti vyspal, tedy doplnil si tu noc na lavičce ránem v čisté povlečené posteli, a teď si právě čistil v koupelně zuby a na poliče pod zrcadlem měl už připravený holicí strojek. Takže měl v tom měchu, co nejspíš tahal všude s sebou, měl v tom pytli všechno, co potřeboval pro svůj houmlesácký život. Patřil nejspíš k těm bezdomovcům, blesklo otčímovi hlavou, patřil k těm, co dosti dbají na svou houmlesáckou čest, dá-li se to tak říct. Houmlesák se otočil s pusou plnou zubní pasty a popřál otčímovi hezký den, přičemž se tou pastou lehce poprskal. Otčím zdvořile odpověděl a požádal bezdomovce, ať si v klidu dokončí svou toaletu, že on počká. A zatímco čekal, nemohl nevidět vzorně ustlanou postel a na ní poskládané bezdomovčí pyžamo. To už otčímovi došlo, že houmlesák se už rozhodl tady zabydlet, dřív než mu to sám stačil nabídnout. Nic proti

tomu, řekl otčím, když houmlesák vyšel z koupelničky, můžete tady třeba i pár dnů pobýt, ale přece jenom by mě zajímalo, kdo jste. Tak nám to potom otčím vyprávěl, macešce a taky mně, jak se ho zeptal a jak houmlesák na to zas kývl, ale potom moc podivně, srandovně odpověděl: Ráčejí se prosím nezlobit, ale já nejsem nikdo. Počkejte, zarazil se otčím, řekněte to ještě jednou, asi jsem vám nerozuměl. Jasně, souhlasil houmlesák, řeknu vám to ještě jednou: nejsem nikdo, vůbec nikdo. Totiž abyste mi rozuměl: neznám svý jméno a vlastně vůbec nevím, jak jsem se zrovna tady vzal. Jenom v tomhle smyslu nejsem nikdo, upřesnil. Mám smysl pro humor, přiznal otčím, a snad až přílišný, upřesnil, jak by vám potvrdila moje žena, ale přesto musím trvat na tom, že chci vědět, s kým mám tu čest. Jak vám to mám říct? zamrzel se teď houmlesák. Jak vám mám říct, že opravdu nevím, kdo jsem. Už celou tu dobu, co jsem teď tady vzhůru, mě to trápí. Nemůžu si vzpomenout, kdo vlastně jsem. Asi se něco ve mně vzpříčilo, zaseklo a zatím s tím nehnu. Vaše jméno, pane Uher, jsem si našel na vašem domovním zvonku, ale nemám kde najít to svoje. Mohl bych si jistě nějaký vymyslet, ale nebylo by to vůči vám fér. A otevřel dlaň a díval se do ní, jako by si z ní chtěl přečíst nějaký vzoreček, nějakou nápovědu, ale pomalu ji zase zavřel a pokračoval: Pamatuju si to až od chvíle, kdy jste mě tam na lavičce probudil. Ale vůbec nevím, nemám šajna, co bylo před tou lavičkou. A nenašel jsem u sebe žádný doklady, vůbec nic, podle čeho bych se o sobě něco dozvěděl. A věřte mi, není to pro mě vůbec žádná sranda. Třeba se to už zítra změní a budu zas všechno vědět. Chcete říct, že máte snad nějakou

amnézii? navrhl otčím. Tak se tomu myslím říká, připustil houmlesák. Otčím se na něho dlouze zadíval: docela statný chlapík v džínách a v pomačkané a teď zubní pastou lehce poprskané košili, mohlo mu být tak něco po padesátce, přímý pohled v dobrácké tváři, tak se aspoň otčímovi jevil, jako sympatickej tvor i navzdory tomu jeho podivnému škobrtnutí paměti. Jestli budete chtít, tak přijďte k nám nahoru na dobrou brazilskou kávu. Ta teď bodne, jak vy říkáte, ne? Zavedem řeč a třeba si vzpomenete. Ale jestli se vám nechce, tak nikam nespěchejte. Všechno má svůj čas. Houmlesák se lehounce uklonil: Jsem vám zavázán a to je hned to první, co teď cítím v tom svém najednou vyprázdněném životě. Přijdu, ale nezlobte se prosím, když ne okamžitě. Musím být ještě chvíli sám.

A tak mi otčím při modrém portugalu pověděl, jak ke mně přišel. Bylo to tak, že šel navštívit bratrance v Komárově a zdržel se tam. Měli si o čem povídat. Bratranec byl během ruské okupace v komunistické partaji a dokonce i v nějakém partajním výboru. A teď se z toho potřeboval vypovídat. A když se z toho už vyzpovídal a otčím mu udělil rozhřešení, padli si pak do náručí, ach, jak člověk člověka hořce má rád, ale když se z náručí zas odlepili a otčím se ještě stačil ponáručit s bratrancovou ženou, sáhl už po klobouku a po aktovce (v níž donesl bratrance a jeho ženě nějakou výslužku z pařížské emigrace), ale tu se najednou roztrhla obloha a zčistajasna spadl déšť. Však byl to ten nejzvlčilejší slejvák: souvislá vodní stěna. Otčím couvl, přesněji: stačil uskočit, ale zůstal tam už v klobouku, že si počká. Kousek od bratrancova domku byla totiž konečná tramvaje. A zrovna

ted' měla jedna jet. Ale vypadalo to, že ten slejvák neví, kdy toho má nechat. Totiž byl záludnej, chvílemi jako by úplně přestal, ale sotva otčím vyšel před dveře, v tu ránu to znova spadlo. A tím se nedalo projít ani s deštníkem, co mu bratranec nabídl, zbyly by z něho jen hadry a dráty. Zavolal teda domů, že ho ten liják ještě zdrží, a dozvěděl se, že v Černých Polích jasná obloha, ani kapka. Ale to se taky stává, mraky se můžou nakupit jen na jediném místě, jen tam se rozmile scuknou a zavile srotí. A tak jsme ještě poseděli — vzpomínal otčím na ten komárovskej večer —, ale probírali jsme už jenom takový dávný prkotiny, v nichž o nic nešlo, a něco jsme k tomu zakusovali a za oknem pořád ten liják. A pak už jsem si chtěl na vztek svý fobii zavolat taxíka, a to zrovna ve chvíli, kdy měla jet ta nejposlednější večerní tramvaj, a já věděl, že na tu refýž nedoběhnu, kdežto taxík by pěkně přirazil až k bratrancovým dveřím. Ale právě v tu chvíli se zas vyskytla ta záludná pauza, lijáková proluka, a tak jsem se pokřižoval a vystřelil do ní s připraveným deštníkem a stihl to nadoraz: vlítl jsem do prázdný tramvaje a hned za mnou zase spadla vodní opona. Tramvaj byla po celou jízdu až k nádraží prázdná, protože jsme pořád projížděli tou kompaktní vodní masou, která nepustila nikoho na refýž, jako by si nás ten liják hlídal, jako by ty dštící mraky byly smečkou hlídacích psů, co se celou cestu držela přímo nad šalinou. Teprve až jsme v tom vodním živlu připluli k nádraží, průtrž se kamsi klidně vytratila. Před nádražní poštou stály taxíky, a tak jsem si říkal, že dál už budu chtít nechtít pokračovat přece jen v jednom z nich. Ale ouha, tím to ještě neskončilo, naopak, teprve začalo. Když jsem chtěl vystoupit, řidič vylezl ze svého kokpitu a zavolal na mě:

Tak bacha, něco jste si tady zapomněl! Ale já přece neměl nic než tu aktovku, kterou jsem si teď držel pod paží, a bratrancův deštník. A to už jsem uslyšel křik toho děcka. Ale to přece vůbec není moje. Tak kohopak asi?! vztekl se řidič. Co jsme vyjeli z konečný, jste tady jedinej pasažér, pokud nepočítám právě to nemluvně. Sice jsem neviděl, jak jste ho přinesl, to mi uniklo, ale celou cestu jste ho měl na sedadle za sebou. A řidič mě zatáhl zpátky. Pečlivě zabalené do nějaké peřinky a přivázané širokou barevnou stuhou k sedadlu, aby při prudkých nárazech nespadlo. Celou cestu jsem o něm nevěděl, protože mlčelo. A řidič už uvolňoval tu zasukovanou stuhu. A v té chvíli jsem se mohl tvrdě vzepřít a samozřejmě by mě nikdo k ničemu nedonutil, ale to už něco ve mně rázně rozhodlo. A pak mě to napadlo: Jonáš! Vždyť ta večerní prázdná tramvaj, to bylo nepochybně břicho velké ryby, a ty obrovské spousty vod, kterými tramvaj proplula, to bylo přece rozbouřené moře! Tak zapracovala má malířská obraznost. A to už jsem moc dobře věděl, že to, co teď následuje, totiž Jonášova cesta do Ninive, to je teď má cesta do Černých Polí! Dál už jsem o tom nepřemýšlel, strčil jsem skládací deštník do aktovky, aby mi nepřekážel, a chopil jsem se tě, vzal jsem tě do náruče a běželi jsme k nejbližšímu taxíku. A ten lijákový a tramvajový den jsem přijal jako tvé narozeniny.

Tak mi to otčím vyprávěl, když mi bylo třináct let, tohle mi vyprávěl po jehněčím v kokosové omáčce, a dnes je mi sedmnáct a teď už vím, jak to všechno ve skutečnosti bylo a jak to všechno ve skutečnosti je. Ale otčím dál zůstává u té své verze. A já se zatím nerozhodl mu ji vzít.